

**SOMMIGE MUREN ZIJN NIET
VAN STEEN, MAAR VAN ANGST.**

Kiara is nooit vrij geweest.
Haar hele leven is ze eigendom van het systeem.
Een nummer. Een experiment.
Een middel om de macht van de Districten in stand te houden.
Maar diep vanbinnen blijft ze mens.

Wanneer ze de kans krijgt om te ontsnappen,
riskeert ze alles.
Samen met Jones, een ruwe vechter met een verleden,
en de twee jonge zusjes Mila en Nori,
begint ze aan een gevaarlijke vlucht
naar een wereld die ze alleen uit verhalen kennen.

Ze moeten vechten tegen bewakers, tegen honger,
tegen zwakte, tegen wanhoop.
Maar het grootste gevecht is om te onthouden
wie ze zijn in een wereld die menselijkheid heeft verboden.

**KAN HOOP OVERLEVEN
IN EEN WERELD DIE
ALLES VAN JE AFNEEMT?**

Een episch verhaal over overleven, keuze, liefde
en de kracht van menselijkheid —
zelfs voorbij de donkerste tijden.

**VOORBIJ MENSELIJKHEID
WAAR REGEN NOG BESTAAT**

VOORBIJ MENSELIJKHEID

WAAR REGEN NOG BESTAAT

KORTE SAMENVATTING

In een toekomst waarin dieren heilig zijn geworden en mensen alleen nog bestaan om hen te dienen, bepaalt een chip in je arm hoeveel je waard bent.

Water is schaars. Voedsel is schaars. Menselijkheid misschien nog wel het meest.

Kiara offert zichzelf op als proefpersoon voor een meedogenloos overheidsproject zodat haar moeder en kleine zusjes kunnen overleven. Terwijl haar lichaam langzaam breekt onder testen, medicijnen en experimenten, probeert buurjongen Jones haar koste wat kost te redden.

Maar vrijheid heeft een prijs.

Jones betreedt de arena's — plaatsen waar mensen elkaar bevechten op leven en dood voor punten, voedsel en overleving. Terwijl Kiara langzaam verdwijnt in het systeem, groeit bij hen beiden een gevaarlijke gedachte:

wat als er buiten de districten nog een wereld bestaat?

Een aangrijpende dystopische roman over liefde, hoop en menselijkheid in een wereld die bijna vergeten is wat dat betekent.

Over de auteur:

Sommige dromen blijven dromen.

Andere worden verhalen.

Marlie Zweers groeide op met twee grote wensen: ooit een hotel bezitten en ooit een boek schrijven. Vandaag leeft zij beide dromen.

Samen met haar man Hans runt zij een succesvolle onderneming in appartementverhuur en Bed & Breakfasts in Zwolle en Meppel. Maar tussen gasten, gebouwen en het dagelijkse leven bleef één wereld altijd roepen: die van fantasie, magie en verhalen.

Met steun van haar dochter Gaby en haar familie schreef Marlie een fantasyreeks over liefde, kracht, keuzes en het vinden van je ware zelf.

Want soms ontstaan de mooiste werelden... uit een droom die je nooit hebt losgelaten.

Kind van twee werelden

Bloed van Twee Werelden: Deel 2

Wij tweeën op aarde

Wij vieren in het universum

Toen mensen vergaten mens te zijn

Hoofdstuk 1

Dorst

De hitte hing al vroeg tussen de metalen platen van het hutje.

Nog voordat de eerste sirene over de wijk klonk, werd Kiara wakker van het geluid van hoesten.

Diepe, schurende hoestbuien.

Ze bleef een paar seconden stil liggen op haar dunne matras, starend naar het plafond dat bestond uit roestige golfplaten met donkere vochtplekken die allang geen vocht meer hadden gezien. De lucht in het hutje voelde zwaar en droog tegelijk. Alsof zelfs zuurstof schaars geworden was.

Opnieuw klonk de hoest.

Haar moeder.

Kiara kwam langzaam overeind. Haar rug protesteerde meteen. De dagen in de kassen maakten haar lichaam stijf alsof ze veel ouder was dan zeventien.

Naast haar lagen Mila en Nori nog dicht tegen elkaar aan onder een dunne deken. Hun gezichten glansden van het zweet.

Zelfs slapend hielden ze elkaars handen vast.

Kiara slikte.

Kinderen hoorden niet zo te slapen.

Kinderen hoorden niet wakker te worden van honger.

Ze stond voorzichtig op om hen niet wakker te maken en liep naar de hoek van het hutje waar haar moeder lag.

Lena lag half rechtop tegen de muur. Haar huid was grauw geworden de laatste maanden. Haar jukbeenderen staken scherp uit onder haar huid en haar ademhaling klonk alsof iedere ademhaling moeite kostte.

Toen ze Kiara zag, probeerde ze zwak te glimlachen.

‘Je moet nog slapen,’ fluisterde ze.

Kiara knielde naast haar neer.

‘Ik moet werken.’

Haar moeder kuchte opnieuw en hield haar hand tegen haar borst.

‘Je werkt te veel.’

Kiara keek kort naar de waterfles naast het matras.

Bijna leeg.

Nog maar een bodempje.

Ze probeerde haar gezicht neutraal te houden.

‘Ik haal straks nieuw water.’

Lena glimlachte flauwtjes.

Ze wisten allebei dat dat waarschijnlijk niet waar was.

De waterquota waren deze week opnieuw verlaagd.

De regering had gezegd dat de reservoirs sneller droogvielen dan verwacht.

Iedereen kreeg minder.

Behalve de beschermde natuurzones.

Daar was altijd water.

Voor de dieren.

Kiara pakte voorzichtig de fles op en liet haar moeder een klein slokje nemen.

Niet meer dan dat.

Te weinig om haar dorst te lessen.

Genoeg om nog even door te gaan.

Lena sloot haar ogen terwijl ze slikte.

‘De meisjes?’ vroeg ze zacht.

‘Slapen nog.’

‘Geef hen straks het laatste water.’

Kiara schudde meteen haar hoofd.

‘Mam—’

‘Kiara.’

Die ene blik was genoeg.

Ze wist wat haar moeder bedoelde.

Kinderen eerst.

Altijd.

Ook al bestond die regel nauwelijks nog in deze wereld.

Buiten klonk de eerste sirene.

Werkoproep.

Mensen begonnen zich door de smalle steegjes van de wijk te bewegen. Voetstappen schuurden over zand en stof. Metaal kraakte. Iemand schreeuwde tegen een kind.

Een baby hilde.

Verderop blafte een hond.

Onmiddellijk volgde geschreeuw.

Kiara verstijfde.

Zelfs een straathond trok tegenwoordig aandacht.

Dieren waren heilig.

Als iemand het dier pijn deed, kon dat genoeg zijn voor executie.

De stilte die daarna volgde was zwaar.

Niemand bemoeide zich ermee.

Niemand bemoeide zich nog ergens mee.

Kiara stond op en trok haar dunne werkshirt aan.

Het rook naar aarde, zweet en kaslucht.

Ze had het al dagen niet kunnen wassen.

Water was te kostbaar.

Aan de muur hing haar puntenkaart.

Ze keek automatisch naar het schermpje.

14 punten.

Ze kneep haar ogen dicht.

Veertien.

Dat was nauwelijks genoeg voor twee dagen voedselrantsoenen.

En haar moeder had medicijnen nodig.

Medicijnen die ze zich al maanden niet konden veroorloven.

Achter haar hoorde ze zacht geritsel.

Mila zat rechtop en wreef slaperig in haar ogen.

‘Ga je al weg?’ vroeg ze.

Kiara draaide zich meteen om en glimlachte.

‘Ja kleine vogel.’

Nori werd ook wakker.

‘Hebben we vandaag waterdienst?’

Kiara voelde een steek in haar borst.

De meisjes vroegen tegenwoordig niet meer naar speelgoed.

Of naar spelletjes.

Alleen naar water.

‘Misschien,’ zei ze voorzichtig.

Mila sprong overeind.

‘Dan krijgen de konijntjes extra wortelblad!’

Nori knikte enthousiast.

‘En misschien mogen we ze buiten laten rennen.’

Kiara dwong zichzelf te glimlachen.

De konijnen.

De enige dieren die de zusjes dagelijks zagen.

Kleine witte dieren met zachte oren en heldere ogen.

De overheid gebruikte kinderen vaak voor eenvoudige dierenzorg.

Het leverde bijna geen punten op.

Maar soms kregen ze water.

En kinderen die met dieren werkten, hadden iets meer bescherming.

Iets.

Meer niet.

Kiara hurkte neer en streek door Mila’s warrige haar.

‘Luisteren jullie goed naar elkaar vandaag?’

‘Ja.’

‘En niet rennen.’

‘Ja.’

‘En blijf uit de buurt van Sector Vier.’

De meisjes knikten meteen.
Iedereen wist wat er in Sector Vier gebeurde.
Executies.
Vaak openbaar.
Als waarschuwing.
Lena begon opnieuw te hoesten.
De meisjes keken meteen bezorgd op.
Kiara zag hoe Mila's glimlach verdween.
'Doet mama weer pijn?' vroeg ze zacht.
Kiara antwoordde niet meteen.
Want pijn was geen vraag meer.
Pijn was normaal geworden.
'Ik ben oké, liefje,' fluisterde Lena.
Maar niemand geloofde het nog.
Er werd op de deur geklopt.
Drie korte tikken.
Kiara wist meteen wie het was.
Ze opende de deur en warme ochtendlucht sloeg haar tegemoet.
Jones stond buiten.
Zijn donkere haar hing nat van het zweet voor zijn ogen. Zijn werkshirt zat al onder het stof en zijn kaak stond gespannen zoals bijna altijd.
In zijn hand hield hij een klein stoffen zakje.
Hij keek eerst langs haar heen het hutje in.
Automatisch.
Alsof hij altijd controleerde of iedereen er nog was.
Daarna keek hij haar aan.
'Mijn vader slaapt nog.'
Dat betekende meestal dat hij gedronken had.
Kiara knikte langzaam.
Jones stak haar het zakje toe.
Ze voelde meteen het gewicht.
Eten.
Echt eten.
Haar ogen schoten omhoog.
'Jones—'
'Pak het gewoon.'
Ze opende het voorzichtig.

Gedroogde bonen.

Niet veel.

Maar genoeg om soep van te maken.

Genoeg om de meisjes iets warmes te geven.

Ze voelde schaamte in haar keel branden.

‘Je hebt dit zelf nodig.’

Jones haalde zijn schouders op.

‘Ik red het wel.’

Dat was waarschijnlijk gelogen.

Hij zag er net zo uitgeput uit als zij.

Misschien erger.

Vanuit zijn hut klonk glasgerinkel.

Jones verstijfde heel even.

Daarna ontspande hij zich weer.

‘Ik loop met je mee.’

Kiara knikte.

Ze keek nog één keer naar haar moeder en zusjes.

‘Ik ben vanavond terug.’

Mila glimlachte slap.

‘Breng water mee.’

Kiara slikte.

‘Ik doe mijn best.’

Buiten sloeg de hitte direct tegen haar huid.

De zon hing roodachtig boven de stoffige wijk.

Overal stonden hutjes dicht tegen elkaar aan.

Metaal.

Plastic.

Hout.

Alles wat mensen nog hadden kunnen vinden.

Tussen de steegjes liepen bleke mensen met lege blikken en versleten kleding richting hun werkzones.

Niemand praatte veel.

Praten kostte energie.

Jones liep zwijgend naast haar.

Pas toen ze de hoofdstraat bereikten, zei hij zacht:

‘Hoe is ze?’

Kiara wist meteen wie hij bedoelde.

‘Slechter.’

Hij knikte langzaam.

Geen verrassing.

Iedereen zag het.

‘Ze heeft vannacht bloed gehoest.’

Jones keek haar direct aan.

Zijn blik werd donker.

‘Heeft ze iets gekregen?’

Kiara lachte schamper.

‘Van wie?’

Hij zei niets meer.

Want er was geen antwoord.

Medicijnen gingen eerst naar:

- regeringsmedewerkers
- wetenschappers
- dierenzorgspecialisten
- hogere sectors

Mensen zoals zij kwamen niet op die lijst voor.

Ze liepen verder.

Aan het einde van de straat stond een gigantisch scherm boven de wijk.

Zoals iedere ochtend verscheen het symbool van de Wereldraad.

Een witte hertenkop.

Daaronder verschenen woorden.

"DIEREN ZIJN LEVEN"

"MENSELIJKE OPERATIONELE PLICHT IS HEILIG"

Daarna volgden de wekelijkse cijfers.

Waterreserves: kritiek.

Voedselproductie: gedaald.

Nieuwe uitstervingsrisico's: 4 soorten.

Verplichte extra werkuren mogelijk.

Mensen stopten nauwelijks nog om te kijken.

Ze kenden het ritueel.

Ze kenden de angst.

Jones spuugde in het stof.

‘Altijd hetzelfde.’

Kiara keek snel om zich heen.

‘Niet zo hard.’

Camera's.

Overal.

Jones trok zijn schouders op.

Maar hij zei niets meer.

Ze bereikten de controlepoort van de kassen.

Een lange rij mensen wachtte zwijgend.

Iedereen hield zijn arm omhoog voor de scanners.

De chips werden gecontroleerd.

Punten.

Werkstatus.

Schulden.

Overtredingen.

Voor hen werd een man uit de rij gehaald.

De scanner piepte rood.

Minpunten.

De bewakers grepen hem direct vast.

'Nee wacht—'

'Arbeidsweigering bevestigd.'

'Mijn dochter is ziek!'

'Drie dagen afwezigheid. Strafpunten actief.'

Zijn vrouw begon te huilen.

Niemand hielp.

Niemand keek.

Kiara voelde hoe haar maag zich samenkneep.

Jones keek strak voor zich uit.

Ze wisten allebei:

één fout.

Meer was niet nodig.

Toen zij aan de beurt waren, legde Kiara haar arm onder de scanner.

Een blauw licht gleed over haar huid.

P-2441.

Werkstatus bevestigd.

14 punten.

Toegang verleend.

Jones volgde direct achter haar.

Even verscheen zijn score.

9 punten.

Kiara keek hem geschrokken aan.

Hij merkte het.

‘Mijn vader heeft weer schulden gemaakt.’

Natuurlijk.

Alcohol leverde geen officiële punten op.

Alleen problemen.

Ze liepen de kas binnen.

De hitte was onmiddellijk verstikkend.

Vochtige lucht plakte aan haar huid. Gigantische groeilampen hingen boven rijen planten die in kunstmatige bakken groeiden.

Tomaten.

Bonen.

Voedingsalgen.

Alles streng gecontroleerd.

Waterdruppels werden opgevangen en hergebruikt.

Geen enkele druppel mocht verloren gaan.

Mensen werkten zwijgend tussen de rijen.

Gebogen ruggen.

Magere lichamen.

Lege ogen.

Een supervisor liep langs met een elektronische stok.

‘Sneller bewegen.’

Niemand reageerde.

Kiara begon meteen met plukken.

Rij na rij.

Emmer na emmer.

Zweet liep langs haar rug.

Haar keel brandde.

Water kregen ze pas later.

Misschien.

Na uren begon haar zicht licht te draaien.

Ze voelde Jones naast haar verschijnen.

Zonder iets te zeggen schoof hij een klein stukje brood naar haar hand.

Kiara keek hem geschrokken aan.

‘Waar heb je dit vandaan?’

‘Gevonden.’

Dat betekende geruild.

Waarschijnlijk tegen alcohol.
Ze wilde weigeren.
Maar haar maag trok samen.
Dus brak ze het brood doormidden.
Hij zuchtte zacht.
'Je bent koppig.'
'Jij ook.'
Heel even glimlachte hij.
En heel even voelde de wereld minder zwaar.
Tot de alarmbel klonk.
Iedereen verstijfde.
Een vrouw aan de andere kant van de kas was ingestort.
Ze lag bewegingsloos tussen de planten.
De supervisor liep ernaartoe.
Keek nauwelijks.
'Uitputting.'
Twee bewakers sleepten haar weg.
Niemand wist of ze nog leefde.
Het werk ging verder.
Alsof niets gebeurd was.
Die avond liepen Kiara en Jones terug naar de wijk.
De lucht kleurde donkeroranje van stof en hitte.
Hun lichamen voelden zwaar.
Kiara hield het kleine waterrantsoen stevig vast.
Twee halve flessen.
Dat was alles.
Jones keek opzij naar haar.
'Je moet ook drinken.'
'Thuis eerst.'
Hij wilde iets zeggen.
Maar deed het niet.
Toen ze bijna bij hun hutten waren, zagen ze een menigte.
Kiara's hart sloeg over.
Mensen stonden rond haar hut.
Mila huilde.
Nori ook.
Kiara begon meteen te rennen.

‘Mam?’

Ze duwde mensen opzij.

Lena lag buiten op de grond.

Bleek.

Adem happend.

Een oudere vrouw keek op.

‘Ze zakte in elkaar.’

Kiara liet zich naast haar moeder vallen.

‘Mam. Mam kijk me aan.’

Lena’s ogen openden zich langzaam.

‘Sorry,’ fluisterde ze.

Alsof ziek zijn iets was waarvoor ze zich moest verontschuldigen.

Kiara voelde paniek opkomen.

‘We moeten een arts halen.’

De mensen rondom hen keken weg.

Iedereen wist wat dat kostte.

Jones knielde naast haar neer.

‘Kiara.’

Ze keek hem aan.

Hij hoefde niets te zeggen.

Ze hadden de punten niet.

Lena pakte zwak Kiara’s hand.

‘Niet doen.’

‘Mam—’

‘Geen punten verspillen.’

Kiara schudde heftig haar hoofd.

‘Hou op.’

Tranen prikten achter haar ogen.

‘Ik red dit wel.’

Lena keek haar lang aan.

Alsof ze iets probeerde te onthouden.

Daarna fluisterde ze:

‘Je bent nog maar een kind.’

Kiara brak bijna bij die woorden.

Want niemand had haar al jaren een kind genoemd.

Die nacht sliep bijna niemand.

De tweeling lag dicht tegen hun moeder aan.

Jones zat buiten tegen de muur van het hutje.
Alsof hij wacht hield.
Kiara kwam naast hem zitten.
De nachtwind was warm.
Te warm.
Zelfs 's nachts koelde de wereld nauwelijks nog af.
Ze zaten een tijd zwijgend naast elkaar.
Toen zei Jones zacht:
'Ik hoorde iets vandaag.'
Kiara keek hem aan.
'Wat?'
Hij aarzelde.
Dat deed hij bijna nooit.
'De regering zoekt nieuwe proefpersonen.'
Meteen verstijfde ze.
Iedereen kende de verhalen.
Mensen die verdwenen.
Experimenten.
Pijn.
Opsluiting.
Maar ook:
veel punten.
Jones keek strak voor zich uit.
'Niet doen.'
Ze antwoordde niet.
In de verte klonk een dier.
Misschien een vos.
Misschien een hond.
Meteen volgden sirenes.
Kiara keek naar de donkere hemel.
Geen sterren.
Alleen stof.
'Wat als ik geen keuze heb?' fluisterde ze uiteindelijk.
Jones draaide zijn hoofd direct naar haar.
'Kiara—'
'Mam gaat dood.'
Hij zei niets.

‘De meisjes worden zwakker.’

Haar stem brak.

‘Ik weet niet meer wat ik moet doen.’

Jones keek haar aan alsof hij iets wilde zeggen dat alles beter maakte.

Maar zulke woorden bestonden niet meer.

Dus pakte hij alleen zacht haar hand vast.

En voor het eerst in weken liet Kiara zichzelf huilen.

Die nacht sliep bijna niemand.

Eerder die week hadden Kiara en Jones samen tussen de oude waterleidingen achter Sector Twee gezocht naar eetbare planten.

Niet omdat daar officieel iets groeide.

Maar omdat mensen wanhopig werden.

Soms ontsnapte ergens een aardappelplant aan de controlesystemen. Soms groeide er tussen het puin iets dat nog leefde.

Ze hadden uren gezocht in de hitte.

Uiteindelijk vond Jones een handvol kleine, bittere knollen.

Hij had gedaan alsof het niets was.

Maar Kiara had gezien hoe moe hij toen al was.

Ze zaten later samen op een kapotte betonnen pijp terwijl de zon rood wegzakte achter de stoffige horizon.

Jones gaf haar het grootste stuk.

‘Ik heb geen honger,’ zei hij.

‘Leugenaar.’

Heel even trok een glimlach langs zijn gezicht.

Kiara keek naar de lucht.

‘Weet je nog dat het vroeger regende?’ vroeg ze zacht.

Jones bleef even stil.

‘Vaag.’

‘Ik herinner me plassen op straat.’

‘Ik herinner me bomen.’

Ze lachte schor.

‘Echte?’

Hij knikte.

‘Mijn moeder nam me vroeger mee naar een park buiten de stad.’

Kiara keek verbaasd op.

‘Je hebt nooit verteld dat je moeder van natuur hield.’

Zijn blik werd donkerder.

‘Mijn vader ook. Toen nog.’

Dat zei genoeg.

Ze zwegen even.

De wind voelde heet aan op hun huid.

Alsof de wereld zelfs ’s avonds brandde.

‘Denk je dat er ergens nog een plek bestaat waar mensen normaal leven?’ vroeg Kiara.

Jones keek voor zich uit.

‘Misschien buiten de zones.’

‘Zonder chips?’

‘Zonder punten.’

Kiara glimlachte zwak.

‘Klinkt bijna alsof je droomt.’

‘Misschien doe ik dat ook.’

Hij keek toen naar haar.

Lang.

Alsof hij iets wilde onthouden.

‘Wat zou jij doen als je vrij was?’ vroeg hij.

Kiara dacht even na.

Toen haalde ze zacht haar schouders op.

‘Slapen.’

Hij moest onverwacht lachen.

Een echte lach.

Kort.

Schor.

Maar echt.

Kiara voelde warmte in haar borst die niets met de hitte te maken had.

‘En jij?’ vroeg ze.

Jones keek naar zijn ruwe handen.

‘Ik zou ergens wonen waar niemand schreeuwt.’

Ze wist meteen dat hij zijn vader bedoelde.

Thuis hoorde ze het vaak.

Gebroken glas.

Geschreeuw.

Soms klappen.

En toch bleef Jones proberen goed te blijven.

Hij stal niet van zwakkeren.

Hij gebruikte zijn kracht niet tegen mensen die zich niet konden verdedigen.